

PRIMERA DIVISIÓ

L'argentí Mauricio Pellegrino en el partit de dissabte. MANUEL BRUQUE / EFE

Valverde, el primer de la llista per substituir Pellegrino

D.R. JOVER

BARCELONA. Manuel Llorente i Braulio Vázquez, president i director esportiu del València, ja tenen clar qui volen que sigui el pròxim entrenador del club xe. La principal aposta per ocupar la banqueta és Ernesto Valverde. El *txingurri*, que fins la temporada passada va ser el tècnic de l'Olympiacos, no té equip actualment i és l'aposta més fiable per als màxims dirigents del València.

I és que la destitució de Mauricio Pellegrino dissabte ha obert les portes a moltes especulacions per veure qui serà el nou inquilí de la banqueta local de Mestalla. A banda de Valverde, el favorit, també han sonat l'exseleccionador d'Espanya Luis Aragones i l'exentrenador del Barça B i el Roma, Luis Enrique Martínez. De moment, però, l'home que dirigirà els entrenaments fins que es trobi el candidat ideal serà Salvador González Marco, *Voro*, exjugador del club i que actualment feia les tasques de delegat de l'equip.

Es dona la circumstància que el mateix Voro va dirigir el València els últims cinc partits de la temporada 2007/2008 quan Ronald Koeman va ser destituït. El seu balanç de victòries i derrotes va ser prou bo: 4 triomfs i una desfeta. Després va arribar al'equip Unai Emery, que va estar quatre anys a la banqueta.

Pellegrino, molest

La destitució, tot i que ja sobrevojava sobre ell, no l'ha paït gens bé l'argentí Mauricio Pellegrino. El tècnic va comentar ahir en una roda de premsa sense preguntes: "La meua destitució és fruit d'un rampell i de la por".

Va qualificar la decisió d'"injusta" i va admetre que no comparteix la decisió del president Llorente i el seu consell d'administració, "però això és futbol i és el que hi ha", va resignar-se l'excentral, que tan sols ha durat 14 jornades. ■

PERIODISME ESPORTIU

Viatge a l'infern de Robert Enke

El periodista alemany Ronald Reng recorda la vida de l'exporter del Barça

Reportatge

TONI PADILLA
BARCELONA

El 10 de novembre del 2009 el porter Robert Enke es va suïcidar tirant-se a les vies del tren. Tenia 32 anys i el món del futbol es va quedar de pedra en saber que patia una depressió crònica. Una delegació del Barça va assistir als funerals en record de la temporada 2002/03, quan Enke va jugar al club.

Precisament l'any 2002 Enke es va fer amic del periodista i escriptor alemany Ronald Reng, que vivia al barri de Sants i treballava a la Vila de Gràcia. Un dia, durant una conversa a la casa del porter a Sant Cugat, Reng li va dir mig en broma que li escriuria una biografia. Però Enke s'ho va prendre seriosament i va morir amb el desig d'escriure aquest llibre on poder explicar tot el que sentia. "No sabia com explicar a en Robert que la seva història no donava per fer un llibre, ja que va marxar al Tenerife, a Segona Divisió. Però per a ell era important i vaig pensar de fer un llibre sobre l'amistat centrada en ell i el seu millor amic, Marco Villa. Van començar ple-gats al Borussia Moenchengladbach, i amb el temps Enke havia arribat a la selecció i Villa era a la cinquena divisió italiana. Un cop va morir, la idea del llibre va desaparèixer fins que em van trucar la Teresa, la seva dona, Marco Villa i el seu representant per demanar-me que fes el llibre explicant la lluita d'en Robert contra les depressions". Així va néixer *Una vida massa curta*, un llibre editat per l'editorial Contra que ha venut més de 200.000 exemplars a Alemanya i ha guanyat el prestigiós premi William Hill Sports Book Award al Regne Unit.

Durant mig any Ronald Reng va endinsar-se en la lluita del seu amic contra la depressió, que el va atacar amb duresa per primer cop quan jugava al Barça. "Jo no sabia que tenia depressió", admet fent un cafè en un hotel a prop de l'estació de Sants. "El llibre va esdevenir una obsessió. Volia que fos perfecte. Vaig parlar amb més de 40 persones. Volia explicar com és el futbol i com són els futbolistes darrere la cortina de la fama. Però també volia un llibre d'amor i un llibre sobre la malaltia. Em vaig documentar com un boig. Vaig anar a Istanbul només per poder descriure una visita d'una habitació d'hotel, aquella on Enke va dir al seu entrenador al Fenerbahçe que patia una depressió". Un cop el va publicar, el llibre

01. Ronald Reng a Barcelona, ciutat on ha tornat per presentar el seu llibre. CÈLIA ATSET 02. Enke el dia de la seva presentació al Barça. FC BARCELONA

Ronald Reng
"A Alemanya ara s'ha creat la professió de psiquiatre esportiu"

"Els jugadors s'entrenen tota la seva vida per amagar els sentiments"

AUTOR DE LA BIOGRAFIA D'ENKE

va esdevenir un èxit, però Reng no volia concedir entrevistes: "No em sentia bé triomfant amb un llibre sobre aquest tema".

El partit de Novelda

Un dels capítols claus el va escriure a Novelda, on Enke va jugar un partit que va donar pas a l'infern. Fitxat per Van Gaal, no havia aconseguit la titularitat, ja que el tècnic va apostar per un jove Valdés. Van Gaal el va fer jugar aquell partit de Copa i Enke va fallar: el Novelda va eliminar el Barça amb tres gols de Madrigal i Frank de Boer va acusarlo públicament de caure eliminats. "En Robert ja va arribar tan fràgil a Novelda que si hagués passat aquell partit s'hauria trencat després. Ja havia perdut la gran oportunitat de ser el porter del Barça", comenta Reng, que va viatjar fins a Novelda per trobar-se amb Madrigal.

L'autor ho deixa clar: "Ni censuro ni condemno Frank de Boer pel que va dir". Reng també s'ha entrevistat amb Valdés: "Abans estava molt tens i em va explicar que no podia mirar futbol per la televisió. Era molt agressiu. Fins que Guardiola li va explicar que així mai gaudiria del

joc, que l'havia d'estimar i havia de gaudir el moment. És un luxe tenir un tècnic com Guardiola, tan sensible".

Reng ha publicat un llibre fantàstic però dur pel contingut. "No només en el futbol costa admetre que es pateix una depressió. Fa vergonya explicar-ho, ja que els afectats pensen que la gent els tractarà com a bojós. Dins el futbol els jugadors s'entrenen tota la seva vida per amagar els seus sentiments, ja que semblen obligats a semblar superhumans sense debilitats. Al Barça, quan en Robert va patir la seva primera depressió clínica, ho va amagar". Segons Reng, Enke "era una persona suau i el comparaven amb els porters alemanys que semblen robots, com Kahn i Lehmann, quan ell no era així".

La publicació del llibre ha servit per viure "un canvi radical". "Ara s'accepta que un jugador professional tingui pors i s'ha creat una nova professió després de la mort d'en Robert, la del psiquiatre esportiu. Abans teníem psicòlegs esportius, però no psiquiatres". ■